

mere skal betale for ham end for andre, der ikke er Lønarbejdere.

Det ærede Medlem opholdt sig længe ved, at naar nu Manden tjente noget, Konen noget og Børnene ogsaa noget, og man lagde alt det sammen, blev Beløbet for stort; men hvis man regnede hvers Indtægt for sig, kunde de enkelte Personer maaske være Medlemmer, i alt Fald Børnene, for saa vidt de var over 14 Aar; og det ærede Medlem spurgte om, hvordan man vilde komme ud over denne Vanskelighed. Han gjorde endvidere opmærksom paa, at en Mands Formue- eller Indtægtsforhold maaske var af en saadan Art, at han, hvis Konen døde fra ham og Børnene, ikke længere vilde kunne blive i Sygekassen efter disse Regler, da han nu var ugift. Jeg indrømmer, at der altid kan findes Tilfælde, hvor det viser sig, at de fastsatte Regler virker paa en noget mærkelig Maade; men det vilde ikke gøre nogen Forskel, om Bestemmelserne var fastsat i et Cirkulære. Uden Hensyn til, paa hvilken Maade Ordningen maatte blive truffet, vil der altid kunne paavises Tilfælde, hvor en Regel viser sig at have Konsekvenser, som maaske er mindre heldige. Men maa jeg overfor alle de Indvendinger, der i saa Henseende er fremkomne, og som navnlig det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds i Dag saa stærkt understregede, gøre opmærksom paa, at det er en stor Misforstaaelse, at der ved mit Forslag sker nogen Forandring i de paagældende bedre bemidlede Medlemmers Stilling. Jo, der er en Forandring, det er den, at efter mit Forslag kan de blive i Sygekassen, hvad de ikke kunde efter Udvalgets Flertals Forslag og for den Sags Skyld heller ikke efter Mindretallets Forslag. Udvalgets Flertal havde nemlig foreslaaet, at disse Grænser, som for Resten omtrent falder sammen med de nugældende, naar bortses fra Folk paa Landet, for 5 Aar ad Gangen skulde fastsættes af Ministeren i et Cirkulære, og der var intet som helst om, at hvis de paagældende Personer naaede op til højere Indtægter eller Formuer, skulde de kunne blive i Sygekassen, nej, saa skulde de smides ud. Jeg maa derfor tilstaa, at jeg ikke forstaaer det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds, naar det ærede Medlem saa stærkt understreger, at hvis de Bestemmelser, som Ministeren har foreslaaet i § 6, føres igennem, vil det være det samme som at give Sygekassen Gift. Thi hvis den Bestemmelse, at Ministeren for 5 Aar ad Gangen fast-

sætter ved et Cirkulære, hvem der kan blive i Sygekassen, maatte blive gennemført, vil jo mange, mange flere blive udelukkede, da Flertallets Forslag, som sagt, ikke indeholder noget som helst om, at man skulde have Ret til at blive i Sygekassen mod at betale en forhøjet Præmie. Jeg maa tilstaa, at jeg under det ærede Medlems Foredrag hele Tiden havde det Indtryk, at han helt havde overset, at de Medlemmer, som kommer op over de af mig foreslaaede Grænser, som, det fastholder jeg, i alt Fald er bedre end de af Udvalgets Flertal foreslaaede, for saa vidt som jeg har forhøjet Børnetillæget, godt kan blive i Sygekassen, og at det eneste, der er Tale om, er, at Staten ikke skal betale for dem. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem virkelig tror om Arbejderne, at de, saa snart de ikke faar de 2 Kr. og $\frac{1}{5}$ af Præmien, til Trods for, at de er blevet saa velsituerede, at de kommer op over de, jeg synes, meget høje Grænser, ikke vil være med længere. Jeg er gaaet ud fra — og jeg tror at have Ret —, at Solidaritetsfølelsen mellem Arbejdere er saa stærk, at de paagældende Medlemmer vil sige: Nej, det kunde ikke falde os ind at melde os ud, fordi vi selv skal betale saa meget mere. De er jo alligevel i Kraft af deres højere Indtægter meget bedre stillede end det store Tal af dem, for hvem Staten betaler. Det skulde være mærkeligt, om man fra Arbejdernes Side virkelig sagde: Skal vi nu til at betale saa meget mere, gaar vi ud af Sygekassen; og jeg gentager, at efter Flertallets Forslag vilde i saa Fald endnu flere gaa ud.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) fandt for det første, at Indtægtsgrænserne var dragne for højt. Det forbavsede mig ikke; men det forbavsede mig noget, at det ærede Medlem havde den Indvending mod mit Forslag om, at de mere bemidlede skulde faa Lov til at blive staaende i Kasserne mod forhøjet Kontingent, at man endnu ikke havde naaet den nødvendige forsikringsmæssige Stabilitet i Sygekassen. For det forekommer mig, at den Omstændighed, at de paagældende Medlemmer, naar de bliver bemidlede, skulde være nødt til at gaa ud af Kasserne, vil gøre Stabiliteten endnu meget mindre. Jeg synes, at forsikringsmæssigt set kan man bygge mere sikkert, naar man ved, at de Medlemmer, man nu en Gang har faaet ind, ogsaa faar Lov at blive der; og jeg tror, at det vil bidrage til at styrke Syge-